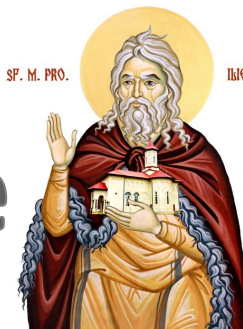

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

Apostolul citit reprezintă, ca de obicei, un platou duhovnicesc cu de toate.

Creștinul este numit fiu al luminii dacă rodește bunătate, dreptate și adevăr, căutând și încercând mereu ceva bineplăcut Domnului, devenind mai înțelept și mai priceput în ce vrea Dumnezeu cu el și cu lumea. În plus, lumina pe care o răspândește osândește cel mai bine întunericul și îl face trăitor al veșniciei încă de pe acum, scăpând de timpurile rele pe care le trăiește, iar Duhul Sfânt, dăruitorul întru Hristos al luminii harului, se sălășluiește în inima credinciosului, ca toate rugăciunile, cântările rostite, să constituie o temelie și un culcuș pentru cuvintele nerostite și mai presus de grai ale lui Dumnezeu.

Mesajul se arată cu atât mai actual cu cât relele săvârșite astăzi nu mai sunt ascunse ca odinioară, ci justificate și promovate ca un fel de roade ale libertății și

progresismului. Odinioară era ceva să fii cetățean roman, să te crezi civilizată, să te bucuri de pacea și avansul tehnologic al Imperiului. Azi, europenii se laudă cu civilizația, cu bunăstarea, cu lucrurile, deși nivelul de fericire scade, iar ceea ce le-ar asigura sănătatea sufletească, liniștea, împlinirea, se pierde.

Prin Botez, întunericul se dă afară din om, care primește lumina înăuntrul lui și devine capabil nu doar să se îmbrace în lumină, ci s-o primească și izvorască. Întunericul nu are o bază, el doar se lucrează, se produce prin săvârșirea răului, reprezintă ceva artificial, dar puternic, la care muncești neconștient, pui pe foc, spre deosebire de lumină, care izvorăște natural din Persoanele Sfintei Treimi și omul caută să o pimească, să o lucreze și să se bucure de ea.

Așa cum lumina face de rușine întunericul, așa creștinul, dacă-și trăiește credința, contrastează cu relele timpului, însă dacă nu, iese o înserare, un amestec al luminii cu întunericul, în care cei buni sunt nemulțumiți și caută lumina, sperând să se crape de ziuă, iar cei răi cred că dacă se face noapte de tot, toate pisicile sunt negre și se vor simți în sfârșit împăcați cu viața lor.

Binele, dreptatea, adică împlinirea voinței lui Dumnezeu, și adevărul, adică înțelepciunea Lui, devin mai luminoase și

mai puternice pe măsură ce credinciosul se obișnuiește cu ele și le săvârșește mai curat, mai lucrat și elaborat, pe noi culmi, pricepându-se mereu mai bine ce și cum vrea Dumnezeu, ca să rămână în harul Său, iar inima să-i vibreze sensibil la ruăciunea rostită ori cântată, deoarece între el și Dumnezeu s-a stabilit o frecvență, un canal de comunicare.

Aș vrea să fim cu toții mai atenți la răscumpărarea timpului în vremuri rele, care se face prin trăirea cetățeniei noastre cerești în Biserică și prin arătarea înfierii noastre întru Domnul, prin care omul se simte unit cu Dumnezeu cel veșnic și moartea îi apare ca un simplu prag, cu o ușă mai mult sau mai puțin deschisă încastrată în el.

Acel îndemn de a osândi pe față faptele cele fără de roadă ale întunericului ne dă imboldul de a trăi mărturisitor, în primul rând în faptă, apoi în atitudine și abia în ultimul rând în cuvânt, și acela cât mai concis. Nu putem dormi, umbla ca niște zombi, niște somnambuli, între pat, baie, masă, serviciu, magazin și acasă, viața noastră valorează și trebuie să arate mai mult, dacă lăsăm prin despățimire mai multă lumină în ea.

Când Sf. Pavel spune că "tot ce este pe față se descoperă prin lumină", mă gândesc la îndemnul Sfinților Părinți adresat nouă păcătoșilor, care încă amestecăm

întuneric în lumina din suflet. Ei spun să înghesuim întunericul, până ce și ultima umbră i se risipește, înmulțind pic cu pic binele din viața noastră, dreptatea, adică voia lui Dumnezeu, și adevărul, adică înțelepciunea Lui verificată și stabilă veșnic. După cum demonstrează știința, lumina este singurul lucru material care nu are umbră. Cu cât lumina vine din mai multe unghiuri, până și lumânarea își pierde mare parte din umbră, de aceea omul trebuie să se umple de har și să se înconjoare de alți oameni care luminează prin har.

Sf. Evanghelie îmi aduce aminte de un fragment din Vechiul Testament în care se vorbește de un popas de noapte al lui Moise, când și-a luat familia și, trimis de Dumnezeu să scape poporul Israel din Egipt, se îndrepta spre Egipt, iar îngerul Domnului s-a arătat noaptea și a vrut să omoare pe fiul său cel mare, lucru de care a scăpat amintindu-și că era de datoria lui să-l taie împrejur, după obiceiul și legământul din vremea lui Avraam. Soția lui Moise nu a înțeles momentul și a considerat un soț crud pe profet pentru că a trebuit acolo, pe un drum deșertic, să facă o circumcizie cu cuțit improvizat, de piatră, asupra copilului.

Sf. Maxim privește în profunzime momentul, așa cum numai el poate, și arată cât de periculos este pentru un om cu o misiune pe pământ, precum ne considerăm noi

creștinii, să facă popas pe cale, înainte să ajungă unde l-a trimis Dumnezeu, să-și socotească singur odihna, momentul de respiro, să-l găsească îngerul Domnului dormind, cu copilul netăiat împrejur, adică cu inima încă neunită cu Dumnezeu.

Sfinții Părinți primeau harul nepătimirii și liniștea care vine la pachet cu el, după care se osteneau mai puțin, cel puțin pentru ei înșiși, trebuind doar să mențină ce au dobândit, dar câte nevoițe și căutări, câtă ascutare și îndrumare până acolo! Părintele Iustin Pârvu dormea puțin, nu stătea ore întregi să citească pravilă la chilie, dar era om trecut prin închisoare, prin muncă silnică în temniță și trudă grea după aceea, la pădure, apoi mereu la dispoziția oamenilor la mănăstirile Secu, Bistrița și Petru-vodă.

Bogatul din Evanghelie a vrut să-și odihnească sufletul deși singurul lucrat la el era trupul și viața materială. Îi pregătea odihnă, mâncare, băutură, veselie lumească, doar pentru că obosise cu trupul. Avea deja de toate și a primit în plus, peste, și tot la el s-a gândit, ca bogatul de săptămâna trecută, ajuns cerșetor pe lumea cealaltă. Această nebunie este condamnată de Dumnezeu cu moartea veșnică, adică o existență lipsită de bunătățile veșnice și de unirea cu El, hotărâre adusă la îndeplinire în acea noapte de îngerul Domnului.

Dacă primește hrană și odihnă, trupul e gata de muncă a doua zi, singurul care se satură de osteneală și vrea altceva e sufletul, dar pentru că nu a înțeles nimic din osteneală, nu știe nici cum să se odihnească. Bogăția se primește ca dar pentru a fi darnici mai departe, pentru a face bine celor lipsiți, nu reprezintă o răsplată a muncii proprii, nu-i lumea aceasta locul unde să ne facem proprietari, să punem numele nostru pe lucruri, cum zice Psaltirea. Proprietari ajungem abia după Judecata de Apoi. Faptul că ne bucurăm și noi că ne trec bunuri prin mână, că avem anumite înlesniri, scăpând de anumite probleme ale celor mereu lipsiți, spune înțeleptul Solomon să îl considerăm un dar al lui Dumnezeu.

Cine nu dă mai departe, nu privește ce are ca pe un capital pe care să-l folosească și să-l puă la dispoziția mai multora (nu doar copiii săi!), primește de la Dumnezeu neazuri ca să priceapă ceva din viața aceasta luptând mereu să păstreze și să adauge la ce are. Învață să piardă, să se ridice, nu reușește prea des să se bucure de avere, de aceea rămâne la sfârșit cu lupta, iar dacă merg pe aceeași linie, copiii săi pierd totul în câteva generații cel mult. Fiind atât de vizibili azi, observăm la bogății timpurilor cum sunt pilini de neazuri, câte bucățele din suflet vând necontentit și cât de mult luptă cu problemele și se străduiesc să pozeze în oameni împliniți.

Să nu uităm că tot ce avem vine de la Dumnezeu, chiar și soțul, soția și copiii, că reprezintă o încercare, un test, din care câștigăm experiență și putere, că nu luăm cu noi decât virtuțile, adică bunătatea, dreptatea și adevărul, restul le lăsăm, și vorba lui Solomon, cine știe cât de vrednici vor fi urmașii de ce le lăsăm?! Cât de mult le folosește să le facem înlesniri, dacă ei nu le folosesc să înfrunte mai bine alte osteneli de voie și fără de voie, trăindu-și propria viață și croindu-și propriul viitor?

Să nu oferim trupului plăceri, nici când cere, nici când avem noi un cadou să-i facem. Să fim cumpătați și echilibrați în ce adunăm, ce cumpărăm, ce planuri facem. Plăcerile se gustă cu măsură și rușine, mai ales când nu ne vin ca rezultat al dorințelor noastre, și neapărat ne aducem aminte să mulțumim Domnului, pentru cele mici, neconținut, ca să avem reflexul format la venirea celor mai mari. Trupul se hrănește, se îngrijește, se menține sănătos și în formă, dar nu se slujește, el trebuie să slujească. Bucuriile aparțin sufletului, și nu punem în ele aditivi și coloranți, nici conservanți, adică plăceri trupești: mâncare, băutură, somn, confort, mângâieri, muzici și imagini păcătoase, orice credem noi că ajută secreția hormonului fericirii.

Mi-am propus să scriu la un moment dat o listă cu bucuriile bune și cele rele. Primele aduc dureri și moarte, cele din urmă fericire și viață veșnică. Lumea are definițiile

ei, rețetele ei, vedem unde duc, nu la sfințenie, nu la pace, nu la har. Biserica a primit de la Dumnezeu adevărul că omul a fost creat după chipul Său, adică înzestrat cu anumite energii sufletești care-l învrednicesc, îl fac capabil să primească și să trăiască bucurie, fericire, pace, împlinire, comuniune cu alții și cu Dumnezeu, mai ales după întruparea, după nașterea din Fecioară a Fiului Său.

Ca toate lucrurile valoroase, și cele de mai sus încorporează un adevăr, o știință, care se dovedește practic la sfinți, altfel fericirea nu mai este fericire, binele nu mai este bine, comuniunea nu mai este comuniune. De aici și lupta Bisericii de a rămâne ortodoxă, adică să păstreze comoara adevărului dumnezeiesc, dar și să-l trăiască în fiecare generație. Nu suntem destinați durerii, oboselii, stresului, bolii, lipsei, necazului, umilinței, urii, luptei pentru bunuri și putere. Să învățăm însă a iubi, a ști, a vorbi, a ne bucura, a lucra, a ne odihni corect, după sfinți, ca prin harul lui Dumnezeu să avem confirmarea că ne găsim pe drumul cel bun, că progresăm, că ne vindecăm, că cele dureroase și amare sunt temporare și au un scop care împlinit aici, ne scutește de ele dincolo.

Mântuitorul ne îndeamnă să nu ne adunăm comori nouă înșine, ci să ne îmbogățim în Dumnezeu. Am arătat ce statut au bunurile lumești pentru creștin, ne aducem aminte că și în Rai, Adam și Eva au primit porunca să-l administreze,

să-l lucreze, să mânânce din el, nu să-și zidească vreun turn Babel până la cer. Ne aducem aminte că Mântuitorul, bogat fiind, a sărăcit pentru noi ca să ne îmbogățească prin statutul de fii ai lui Dumnezeu și prin puterea de a ne bucura prin viață sfântă de acest statut.

Sf. Ioan Gură de Aur, din care am dat un citat în numărul trecut, arăta cum singura bogăție adevărată, neperisabilă, care nu se pierde și de care nimeni nu ne lipsește sunt virtuțile, adică obișnuințele bune pe care ni le-am format prin exercițiu, experiență, osteneală deasă. Toate celelalte sunt doar unelte pentru lucrarea acestora. Tot sfântul ne îndemna ca aceleași valori să le insuflăm copiilor, fiind singurele care formează în viața lor o moștenire neștearsă. Banii, casa, mașina, se pot pierde într-o clipă, dar educația, valorile, niciodată.

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (21 noiembrie)

Această sărbătoare ne aduce aminte că la vârsta de 3 ani, Maica Domnului a fost adusă de Sfinții Ioachim și Ana pentru a fi crescută la templul din Ierusalim și lăsată în grija arhierelui Zaharia, care nu numai că a primit-o în aripa fecioarelor, ci din încredințare dumnezeiască, a așezat-o în templu, în altarul numit Sfânta Sfintelor, unde intra doar Arhierul o dată pe an, și unde a primit hrană îngerească până la vârsta de 15 ani, când a fost încredințată prin

logodire bătrânului și dreptului Iosif.

Ambii Sfinți, dreپți și dumnezeiești părinți au făgăduit Domnului că dacă la vârsta lor înaintată vor avea totuși un copil, îl vor încredința Lui. Curăția lor a făcut să se nască un copil lipsit de tare morale, din care Dumnezeu și-a pregătit un sfințit chivot pentru a primi pe Sfântul Sfinților, pe Cel odihnit de îngeri, pe Fiul Său Unul-Născut, Domnul Iisus Hristos.

Suntem invitați încă o dată, așa cum Sf. Fecioară a fost pregătită la templu pentru nașterea Domnului, și noi să ne pregătim pentru a înnoi nașterea Lui Hristos în noi, harul Botezului, postind în Biserică și în biserică, ducând viață curată, sub privegherea și cu ajutorul îngerilor și al sfinților, cu care împreună lucrăm și înălțăm rugăciuni dimineața, iar seara ne cerem iertare și ajutor ca tot alături de ei să primim șansa unei noi zile, până la ziua întâlnirii noastre cu Hristos.

Să ajutăm și pe cei din familie să postească, să trimitem copiii la mărturisit, pentru a avea și ei duhovnic și a primi Sf. Împărtășanie. Să fim milostivi, să nu ne învârtoșăm inimile, ca în noi să se sălășluiască Cel născut în peșteră și culcat în iesle, dar înconjurat de slavă îngerească.

Sf. Cuvios Iacov Tsalikis († 1991), prăznuit la 22 noiembrie, zicea: "De ce să urmărești ceva la televizor? Să

ascuți un preot vorbind, să vezi o ceremonie religioasă nu e păcat, dar de cele mai multe ori sunt și lucruri care nu se cuvin, după cum îmi spun mulți creștini. Acestea deci nu ne aparțin nouă, mai bine să luăm să citim Sfânta Scriptură, să facem un paraclis al Maicii Domnului, să facem cincii metanii, să citim cincii psalmi ai lui David decât să privim la televizor. ” El sfătuia să ferim pe copii de lucrurile urâte și necuvenite din fața ecranului și cine vrea să fie la curent cu știrile, să le asculte la radio.

Sf. Ierarh Amfilohie de Iconiu, pomenit la 23 noiembrie, spunea: ”nu te tulbura, ispitit fiind, ci primește nenorocirile ca pe un leac, cu mulțumire, și Îl vei avea pe Dumnezeu apărându-te și învrednicindu-te de mângâiere. Căci „pe cel pe care îl iubește Domnul, îl bate” (Evrei 12, 6; Proverbe 3, 12) și iarăși îl tămăduiește. Dă slavă că Dumnezeu este Cel ce te cercetează și nu pizmui, nici nu ferici pe cei ce petrec în odihnă și desfătare.”

Sf. Sfințit Mucenic Clement Romanul din secolul 1, **prăznuit la 24 noiembrie**, îndemna: ”lucrătorul cel bun primește cu îndrăznire pâinea muncii lui, dar cel leneș și trândav nu se uită în ochii celui care i-a dat de lucru. Trebuie deci să fim râvnitori spre facere de bine, că de la Dumnezeu sunt toate. ... Să credem în El din toată inima să nu fim leneși, nici trândavi spre tot lucrul bun. Lauda și îndrăznirea noastră să fie în El. Să ne supunem voinței Lui. Să ne gândim

la toată mulțimea îngerilor Lui, cum slujesc voinței Lui, stând înaintea Lui.”

Program de Spovedanie în Post:

În fiecare sâmbătă, începând cu ora 17.00

Marți, 20 noiembrie, după Vecernie, aproximativ ora 18.00

Joi, 29 noiembrie, după Vecernie, aproximativ ora 18.00

Ultima zi: Miercuri, 19 decembrie, începând cu ora 18.00

Marți seară, 20 noiembrie, după Vecernie, la ora 18.00, dacă vor fi doritori, **facem parastas pentru cei adormiți**, după obiceiul întâlnit în multe părți. Este o datină bună, luată din mediul mănăstiresc, unde Parastasul se face adesea după Priveghere, seara târziu. La parohii, credincioșii se pot ruga pentru cei adormiți luând parte la Parastas, chiar dacă a doua zi merg la servicii, iar preotul le pomenește pomenlicul și la Sf. Liturghie din ziua praznicului.

Miercuri, 21 decembrie, săvârșim Sf. Liturghie începând cu ora 9.00, urmată de Parastas pentru cei adormiți. În această zi încep dezlegările la pește, care se încheie postul acesta la 18 decembrie.

Avem strânși 6551 lei pentru candelabru.